

1001-8.TK.100.2023

SK 63/23

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną D Γ. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (aktualny t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1610) z art. 2, art. 31 i art. 32 Konstytucji RP;
- 2) art. 214 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (aktualny t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1550) z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

- na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) -

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

UZASADNIENIE

D. (dalej: Skarżąca) skierowała do Trybunału Konstytucyjnego skargę konstytucyjną, w której zakwestionowała zgodność:

1) art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (aktualny t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1610; dalej: k.c.) z art. 2, art. 31 i art. 32 Konstytucji RP, w zakresie, „w jakim z powodu braku odpowiedniej, pełnej regulacji ustawowej, traktuje różne podmioty postępowania pozostające w identycznej niemal sytuacji w sposób różny, oraz gdy stosuje się go w sytuacji konieczności bezwzględnego zastosowania art. 53 uozp (ustawy o ochronie zdrowia psychicznego). (...) Do przepisu art. 24 k.c. powinno się dodać paragraf mówiący o tym, że nie stosuje się tego przepisu w sytuacji gdy zniesławienie, pomówienie uderza w wolność człowieka” (skarga konstytucyjna, s.1);

2) art. 214 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (aktualny t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1550; dalej: k.p.c.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, „gdy w sytuacji przebywania strony od 3-ch lat na zwolnieniu lekarza sądowego z zaleceniem, że ma się bezwzględnie odciąć od uczestniczenia w rozprawach sądowych w tym okresie bo może dostać udaru mózgu – Sąd Apelacyjny nie odracza rozprawy na jej żądanie tylko prowadzi ją pod jej nieobecność (nawet w obecności jej adwokata) co uderza w rzetelność procesową” (skarga konstytucyjna, s. 2);

3) art. 233 § 1 ustawy wymienionej w punkcie drugim oraz art. 361 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym, a także art. 217 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r., poz. 1460, uchylonego z mocy art. 1 pkt 79 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2019 r., poz. 1469) z art. 2 Konstytucji RP;

4) art. 278 § 2 ustawy wymienionej w punkcie drugim z nieokreślonym w skardze wzorcem kontroli.

Skarga konstytucyjna została skierowana na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K z lipca 2017 r. o sygn. , wydanym w sprawie z powództwa Skarżącej o ochronę dóbr osobistych i zapłatę, pozwany został zobowiązany do pisemnego przeproszenia Skarżącej. W pozostałej zaś części powództwo zostało oddalone.

Skarżąca od powyższego wyroku złożyła apelację.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K z lipca 2018 r. o sygn. apelacja Skarżącej została oddalona.

Trybunał Konstytucyjny, po wstępnym rozpoznaniu skargi konstytucyjnej, postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2023 r. o sygn. Ts 58/19 nadał skardze konstytucyjnej dalszy bieg w sprawie badania zgodności art. 24 k.c. z art. 2, art. 31 i art. 32 Konstytucji oraz w sprawie badania zgodności art. 214 k.p.c. z art. 45 Konstytucji RP, zaś w pozostałym zakresie odmówił nadania skardze dalszego biegu.

Przedmiotem kontroli jest więc przepis art. 24 k.c., którego treść przedstawia się następująco:

„Art. 24.

§ 1. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

§ 2. Jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

§ 3. Przepisy powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, w szczególności w prawie autorskim oraz w prawie wynalazczym.”.

Drugim kontrolowanym przepisem jest art., 214 k.p.c., zgodnie z treścią którego:

„Art. 214.

§ 1. Rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć.

§ 2. Sąd może skazać na grzywnę stronę, jeżeli powołała się w złej wierze na nieprawdziwe okoliczności, które skutkowały odroczeniem rozprawy.

§ 3. Jeżeli nieprawdziwe okoliczności, które skutkowały odroczeniem rozprawy, zostały powołane w złej wierze przez pełnomocnika strony, sąd może go skazać na grzywnę.”.

Wzorcami kontroli są z kolei art. 2, art. 31, art. 32 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 2 Konstytucji RP, „Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.”.

Artykuł 31 Konstytucji RP posiada zaś następującą treść:

„Art. 31.

1. Wolność człowieka podlega ochronie prawnej.
2. Każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych. Nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje.

3. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.”.

Artykuł 32 Konstytucji RP stanowi:

„Art. 32.

1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny.”.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, „[k]ażdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.”.

Przed przystąpieniem do oceny konstytucyjności zaskarżonych skargą konstytucyjną D R. unormowań niezbędne jest ustalenie, czy w niniejszej sprawie nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wymienionych w art. 59 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393; dalej: ustawa o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym), skutkujących umorzeniem postępowania.

Nadanie biegu skardze konstytucyjnej w wyniku wstępnego jej rozpoznania – które nastąpiło w niniejszej sprawie poprzez wydanie przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia o sygn. Ts 58/19 – nie jest bowiem wiążące dla składu rozpoznającego sprawę merytorycznie. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału Konstytucyjnego, badanie, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkująca obligatoryjnym umorzeniem postępowania, jest konieczne na każdym etapie postępowania, aż do wydania

orzeczenia w sprawie (zob. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 20 grudnia 2007 r., sygn. SK 67/05, OTK ZU nr 11/A/2007, poz. 168; 8 kwietnia 2008 r., sygn. SK 80/06, OTK ZU nr 3/A/2008, poz. 51; 19 października 2010 r., sygn. SK 8/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 94; 17 października 2017 r., sygn. SK 47/15, OTK ZU seria A/2017, poz. 67; 6 grudnia 2017 r., sygn. SK 20/17, OTK ZU seria A/2017, poz. 81; 5 grudnia 2018 r., sygn. SK 25/17, OTK ZU seria A/2018, poz. 76; 20 lutego 2019 r., sygn. SK 30/17, OTK ZU seria A/2019, poz. 8 oraz 31 maja 2023 r., sygn. SK 138/20, OTK ZU seria A/2023, poz. 53).

Poddając zatem skargę konstytucyjną w niniejszej sprawie analizie formalnoprawnej, przypomnieć należy, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, iż wzorcami kontroli w postępowaniu wszczętym skargą konstytucyjną mogą być zasadniczo tylko te przepisy Konstytucji RP, które statuuja określone prawa lub wolności, i że właściwego wzorca kontroli nie stanowią w tym wypadku normy ogólne, określające zasady ustrojowe, adresowane do ustawodawcy i narzucające mu pewien sposób regulowania poszczególnych dziedzin życia społecznego (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 października 2004 r., sygn. SK 23/02, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 89 oraz 10 lipca 2007 r., sygn. SK 50/06, OTK ZU nr 7/A/2007, poz. 75).

Skarżąca, wśród wzorców kontroli, przywołała – jako samodzielne wzorce – art. 2 oraz art. 32 Konstytucji RP.

Odnosząc się zatem do wzorca kontroli wynikającego z art. 2 Konstytucji RP, zauważyć należy, że dopuszczalność przywoływania tego wzorca w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną była w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i w literaturze przedmiotu wielokrotnie kwestionowana. W szczególności wskazywano, że przepis art. 2 Konstytucji RP stanowi wzorzec mało wyraźny, o zamazanych konturach (tak: S. Wronkowska,

Klauzula państwa prawnego, [w:] *Podstawowe problemy stosowania Konstytucji RP*, red. A. Preisner, T. Zalasinski, Wrocław 2005, s. 22), i dlatego powinien być traktowany jako podstawa niesamodzielna i pośrednia praw podmiotowych jednostki, oraz że można go powoływać zasadniczo tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego nastąpiło naruszenie jednej ze szczegółowych zasad pochodnych wywodzonych z tego przepisu (zob. też wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2003 r., sygn. K 34/02, OTK ZU nr 4/A/2003, poz. 30). Trybunał Konstytucyjny dopuszczał więc odwoływanie się do zasad wyrażonych w art. 2 Konstytucji RP dla uzupełnienia lub wzmocnienia argumentacji dotyczącej naruszenia praw i (lub) wolności statuowanych w innym przepisie konstytucyjnym – wówczas przepis art. 2 Konstytucji pełni funkcję pomocniczego wzorca kontroli występującego w powiązaniu z przepisem określającym konkretne prawo skarżącego (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 lutego 2002 r., sygn. SK 11/01, OTK ZU nr 1/A/2002, poz. 2 oraz 10 lipca 2007 r., sygn. SK 50/06, *op. cit.*).

W skardze konstytucyjnej Skarżąca wskazała, że art. 2 Konstytucji RP został – w Jej ocenie – naruszony przez zaskarżony przepis art. 24 k.c. „poprzez rażącą niedookreśloność przepisów ustaw wskazanych wyżej i w uzasadnieniu niniejszej skargi oraz pozostawianie w ręku Sędziów szerokiego wachlarza interpretacyjnego, a także tworzenie ustaw zawierających luki prawne” (skarga konstytucyjna, s. 5). Skarżąca spełniła więc – co do zasady – warunek dotyczący określenia, która z zasad pochodnych wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP została, w ocenie Skarżącej, naruszona – wskazała bowiem na zasadę określoności prawa. Skarżąca nie powiązała jednak art. 2 Konstytucji RP z przepisem określającym Jej konkretne prawo konstytucyjne. Artykuł 2 Konstytucji RP został bowiem wskazany w *petitum* skargi jako wzorzec samodzielny. Skarżąca nie wykazała także – w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej – że odwołanie się do zasady wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP

służy wzmocnieniu argumentacji dotyczącej naruszenia praw podmiotowych Skarżącej wynikających z art. 31 Konstytucji RP.

Wobec powyższego uznać należy, że postępowanie w zakresie badania zgodności art. 24 k.c. z wywodzoną z art. 2 Konstytucji RP zasadą określoności prawa podlega umorzeniu, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, z uwagi na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Trybunał Konstytucyjny podobny pogląd wyraził w licznych orzeczeniach dotyczących art. 32 Konstytucji RP wskazywanego jako samodzielny wzorzec kontroli w postępowaniach inicjowanych skargą konstytucyjną. Trybunał Konstytucyjny zauważał bowiem, że przepis ten nie może być samodzielnym wzorcem kontroli w tego typu postępowaniach. W postanowieniu z dnia 24 października 2001 r. o sygn. SK 10/01 Sąd konstytucyjny podkreślił, że „(...) art. 32 Konstytucji wyraża przede wszystkim zasadę ogólną, i dlatego winien być w pierwszej kolejności odnoszony do konkretnych przepisów Konstytucji, nawet jeżeli konstytucyjna regulacja danego prawa jest niepełna i wymaga konkretyzacji ustawowej. W takim zakresie wyznacza on także konstytucyjne prawo do równego traktowania. Mamy tu do czynienia z sytuacją »współstosowania« dwóch przepisów Konstytucji, a więc nie tylko z prawem do równego traktowania, ale ze skonkretyzowanym prawem do równej realizacji określonych wolności i praw konstytucyjnych” (OTK ZU nr 7/2001, poz. 225). Stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, wskazujące, że prawo do równego traktowania przez władze publiczne, związane z konstytucyjną zasadą równości, może stanowić wzorzec kontroli przepisów kwestionowanych w trybie skargi konstytucyjnej jedynie w sytuacji, gdy zostaje ono odniesione do treści konkretnych chronionych konstytucyjnie praw, zostało powtórzone i potwierdzone także w innych orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego (zob. np. postanowienia Trybunału

Konstytucyjnego z dnia: 23 stycznia 2002 r., sygn. SK 13/01, OTK ZU nr 1/A/2002, poz. 9; 26 września 2002 r., sygn. Ts 62/02, OTK ZU nr 4/B/2002, poz. 288; 23 stycznia 2002 r. i 30 października 2002 r., sygn. Ts 109/01, OTK ZU nr 4/B/2002, poz. 255 i 256; 13 marca 2002 r., sygn. Ts 108/01, OTK ZU nr 2/B/2002, poz. 138; 18 grudnia 2019 r., sygn. SK 71/19, OTK ZU seria A/2020, poz. 2 oraz 27 października 2021 r., sygn. SK 40/20, OTK ZU seria A/2022, poz. 8).

W niniejszej sprawie Skarżąca nie powiązała przepisu art. 32 ust. 1 z Jej prawem podmiotowym. Dlatego też postępowanie w zakresie kontroli zgodności przepisu art. 24 k.c. z art. 32 Konstytucji RP również podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – z uwagi na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Zaskarżony przepis art. 24 k.c. mógłby zostać zatem poddany merytorycznej analizie wyłącznie pod kątem zgodności z art. 31 Konstytucji RP. Także drugi z zaskarżonych przepisów – art. 214 k.p.c. mógłby zostać skontrolowany merytorycznie, albowiem Skarżąca przywołała – jako wzorzec tego przepisu – art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który określa podmiotowe prawo Skarżącej do sądu.

Należy jednak zaznaczyć, że uzasadnienie skargi konstytucyjnej D R nie spełnia warunku zawartego w art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Przypomnieć bowiem należy, że, zgodnie z przywołanym powyżej przepisem, skarga powinna zawierać uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

Z uwagi na domniemanie konstytucyjności przepisów prawa, skarżący zobowiązany jest zatem przedstawić konkretne i przekonujące argumenty świadczące o niekonstytucyjności zakwestionowanej przez niego regulacji. Nie jest bowiem rolą Trybunału Konstytucyjnego zastępowanie skarżącego w realizacji tego obowiązku, gdyż Trybunał nie może podejmować ani prowadzić spraw z urzędu. Skarżący – realizując wymogi wynikające z art. 53 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – obowiązany jest w szczególności opisać „sposób” naruszenia jego praw i wolności. „Argumenty te muszą koncentrować się na problemie merytorycznej niezgodności zachodzącej między unormowaniami stanowiącymi przedmiot skargi konstytucyjnej oraz tymi, które określone są w niej jako wzorce kontroli (...). Tym samym nie wystarczy, że skarżący wskaże określone przepisy oraz przepisy konstytucyjne, z którymi są one, w jego opinii, niezgodne. Musi on także wyjaśnić, na czym owa niezgodność polega. Jest to przesłanka konieczna do uznania dopuszczalności skargi konstytucyjnej” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. SK 14/09, OTK ZU nr 2/ A/2012, poz. 17). W jednym z najnowszych orzeczeń Trybunał zauważył również, iż, „[s]formułowanie zarzutu w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym oznacza sprecyzowanie przez skarżącego krytyki oraz nadanie ściśle określonej formy słownej jego twierdzeniu, że norma niższego rzędu jest niezgodna z normą Konstytucji wyrażającą określoną wolność lub prawo człowieka. Skarżący musi zatem wyjaśnić, w jaki sposób kwestionowana norma narusza konkretne wzorce kontroli (...)” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 lipca 2023 r., sygn. SK 69/21, OTK ZU seria A/2023, poz. 64).

Skarżąca, w uzasadnieniu zarzutu naruszenia art. 31 Konstytucji RP przez zakwestionowany w *petitum* art. 24 k.c., wskazała kilkakrotnie: „[z]astosowanie art. 24 k.c. powinno być co najmniej skorelowane z treścią przepisu art. 31 konstytucji bo czym innym jest naruszenie dóbr osobistych a czym innym naruszenie prawa do wolności” (skarga konstytucyjna, s. 1); „(...) treść art. 24

k.c. narusza konstytucyjne prawo do wolności (...) o ile Sąd dopuszcza do takiej wykładni prawa, że marginalizuje naruszenie przez pozwanego prawa do wolności” (skarga konstytucyjna, s. 10); „[na] szczególną uwagę zasługuje fakt, że powiedzenie o kimś, że jest chory psychicznie, tudzież użycie w pismach procesowych takich treści, które na to wskazują, a ponadto uderzają w wolność tego człowieka, jest obiektywnie zdatne nie tylko do naruszenia godności osobistej i poniżenia tej osoby w opinii publicznej środowiska, w którym funkcjonuje ale przede wszystkim narusza wolność tego człowieka i albo przepis ten (naruszenie wolności) nie powinien być w ogóle stosowany w przestrzeni art. 24 k.c., albo po prostu art. 24 k.c. powinien posiadać podpunkt zawierający penalizację takiego czynu w sytuacji gdy naruszenie godności łączy się immanentnie z naruszeniem wolności” (skarga konstytucyjna, s. 11).

Powyższych twierdzeń nie można jednakże uznać za wystarczające – w rozumieniu art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – uzasadnienie zarzutu niezgodności art. 24 k.c. z art. 31 Konstytucji RP. Skarżąca nie wyjaśniła bowiem, na czym miałyby polegać naruszenie wskazanego wzorca kontroli przez kwestionowaną normę w sprawie, w której to Skarżąca pozwała pozwanego o naruszenie dóbr wynikających z art. 24 k.c. i uzyskała częściowo korzystny dla siebie wyrok. Uzasadnienie tego zarzutu jest dalece nieczytelne, Trybunał Konstytucyjny nie może zaś przypuszczać lub zakładać, w czym Skarżąca rzeczywiście dopatruje się naruszenia Jej konstytucyjnej wolności.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że postępowanie w zakresie kontroli zgodności przepisu art. 24 k.c. z art. 31 Konstytucji RP także podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – z uwagi na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia przez zakwestionowany art. 214 k.p.c. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazać należy, że Skarżąca kwestionuje przeprowadzenie rozprawy przez Sąd Apelacyjny w K..., orzekający w Jej sprawie, pod nieobecność Skarżącej, pomimo tego że Skarżąca wносиła o odroczenie rozprawy z uwagi na stan zdrowia. Sąd Apelacyjny w K... w uzasadnieniu owego wyroku, stwierdził bowiem, że „[j]akkolwiek powódka usprawiedliwiła w sposób należyty swoją nieobecność (...), to była reprezentowana w sposób należyty przez profesjonalnego pełnomocnika, co w sposób należyty zapewniało ochronę jej praw”. Skarżąca podważa twierdzenie Sądu Apelacyjnego w K... zawarte w uzasadnieniu wyroku, wskazując w szczególności, że „[p]rzeprowadzenie rozprawy pomimo takiej przeszkody stanowi uchybienie procesowe, a w określonych okolicznościach może nawet zostać uznane za pozbawienie strony możliwości obrony jej praw. (...). Żaden adwokat nie może bez wsparcia informacyjnego strony bronić jej w taki sposób jakby ona sama tego chciała” (skarga konstytucyjna, s. 3).

Powyższe dowodzi, że Skarżąca nie zaskarżyła treści wynikającej z art. 214 k.p.c., który przewiduje możliwość odroczenia rozprawy z uwagi na usprawiedliwioną nieobecność strony. Skarżąca podważyła decyzję sądu orzekającego w Jej sprawie o prowadzeniu rozprawy pod nieobecność Skarżącej. Dlatego też uznać należy, że Skarżąca – formalnie kwestionując konstytucyjność aktu normatywnego – *de facto* dąży do podważenia prawidłowości sposobu zastosowania przez sąd zawartego w tym akcie przepisu. Trybunał Konstytucyjny nie jest zaś kolejną instancją sądową w strukturze wymiaru sprawiedliwości i nie leży w Jego gestii kontrola prawidłowości ustaleń organów stosujących prawo (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. Ts 339/14, OTK ZU nr 3/B/2015, poz. 325).

Wobec powyższego, postępowanie dotyczące badania zgodności art. 214 k.p.c. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP także podlega umorzeniu – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Z tych wszystkich względów wnoszę jak na wstępie.

Z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Radosław *Adam*
Zastępca Prokuratora Generalnego